

Sygn. akt *IV U 174/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku J. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rentę

na skutek odwołania J. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 23/01/2017 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 23/01/2017 r , znak: (...)w ten sposób, że przyznaje J. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 1 października 2016r do 31 maja 2017r oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U .174 /17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23.I. 2017r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu wniosku z dnia 26.X. 2016 r. odmówił J. Z. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawcy odmówiono prawa do renty, gdyż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 13.I.2017 r. ustalono, że nie jest on niezdolny do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca J. Z. wnosząc o przyznanie mu prawa do renty .

W odpowiedzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania uzasadniając jak w decyzji .

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

J. Z. urodził się (...) W okresie do 30.IX. 2016 r. posiadał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 16.XII. 2016 r. orzecznik ZUS uznał wnioskodawcę za zdolnego do pracy .Na skutek złożonego sprzeciwu orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 13.I. 2017r. nie ustalono aby odwołujący był niezdolny do pracy.(k. 284,286 akt rentowych)

W celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy J. Z. w szczególności czy jest on nadal częściowo niezdolny do pracy, kiedy powstała owa niezdolność do pracy oraz czy ma charakter trwały czy okresowy, Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i specjalisty medycyny pracy .

Biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. T. w opinii wydanej na podstawie akt sprawy, akt organu rentowego i zgromadzonej dokumentacji lekarskiej, a także po przeprowadzeniu badania sądowo-lekarskiego odwołującego się, rozpoznała wnioskodawcy zaostrenie objawów depresyjnych i stwierdziła ,że w stanie zdrowia wnioskodawcy nie doszło do jego poprawy , a wręcz doszło do pogorszenie i uznała ,iż jest on nadal niezdolny do pracy na okres 1 roku od daty badania / k. 13,14/.

Biegła specjalista medycyny pracy w opinii z dnia 13.VII.2017r / k. 18 / orzekła ,że wnioskodawca nie jest nadal częściowo niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. W uzasadnieniu wskazała ,że wnioskodawca od 18 lat prowadzi działalność gospodarczą – kierowca taxi osobowej. Zgłaszane przez niego dolegliwości nie znajdują obiektywnego potwierdzenia w jego zachowaniu .

Wobec tak różnych opinii Sąd dopuścił dowód z opinii jeszcze jednego biegłego psychiatry A. W. , który w opinii z dnia 29.XI.2017r stwierdził u wnioskodawcy nerwicowe zaburzenie nastroju o typie dystymicznym – stan pełnej remisji , zaburzenia osobowości , przebyte epizody depresyjne i zaopiniował, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy . Jego stan zdrowia ocenił jako dobry / k. 43/.

Biegła psychiatra M. T. w opinii uzupełniającej stwierdziła ,że badając wnioskodawcę 10.V.2017r stwierdziła zaostrenie objawów depresyjnych .Zgadza się z tym ,że w okresie późniejszym mogło dojść do znacznej poprawy stanu zdrowia psychicznego i należy przychylić się do badania co do późniejszego okresu biegłego A. W. jako badania świeższego / k. 52/.

Wnioskodawca na rozprawie w dniu 30.I.2018r stwierdził ,że od maja 2017r w jego stanie zdrowia jest remisja / k. 51/.

Zarzuty do opinii biegłej M. T. zgłosił organ rentowy / k. 30/.

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie wskazanych dowodów. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby w zakresie przyznanych im kompetencji i w przepisanej formie, a ich autentyczność i treść nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy dał wiarę opiniom biegłych sądowych , albowiem są one fachowe, a ich treść oraz sposób formułowania wniosków nie budzi wątpliwości. Wspomniane opinie zawierają wszystkie konieczne elementy opiniowania, w tym odnosi się do dokumentacji lekarskiej. Z treści opinii wynika, iż zawierają one wszystkie konieczne elementy (wywiad uzyskany od wnioskodawcy i z zapisu dokumentacji medycznej, rezultaty własnych badań, wskazanie dokumentacji medycznej będącej przedmiotem analizy, rozpoznanie lekarskie i wnioski końcowy dotyczący niezdolności do pracy). Merytoryczna analiza również pozwala na przyznanie opiniom biegłych waloru wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie jest w części uzasadnione.

Zgodnie z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu ustalono zmianę stopnia niezdolności, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Renta z tytułu niezdolności do pracy chroni przed ryzykiem niezdolności do pracy. Specyfika powyższego ryzyka przejawia się w niestałości tego stanu faktycznego i prawnego. W związku z tym prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom – zmianie kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustaniu lub ponownemu powstaniu. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzonego przez

lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS. W toku postępowania sądowego w przedmiocie odwołania od decyzji organu rentowego, która zależna jest od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, Sąd dokonuje weryfikacji stanowiska lekarza, jak i komisji lekarskiej zakwestionowanych przez wnioskodawcę.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu przy czym częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się z jednej strony stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, z drugiej zaś możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie, stanowisko wyrażone w decyzji organu rentowego, odmawiające dalszej wypłaty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.X.2016r nie było zasadne. Sąd Okręgowy dokonując weryfikacji decyzji organu rentowego oparł się w tej mierze na opiniach biegłych. Biegli A. W. i specjalista medycyny pracy badający wnioskodawcę w czerwcu i listopadzie 2017r jednoznacznie wskazali na jakie schorzenia cierpi wnioskodawca oraz orzekli, że nie powodują one naruszenia sprawności organizmu w stopniu, który uzasadniałby niezdolność do pracy w stopniu częściowym.

Sąd w całości podziela opinie biegłych. W ocenie Sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy ponad wszelką wątpliwość pozwala stwierdzić, że wnioskodawca spełnia przesłanki do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od daty wstrzymania 1.X.2016r do 31.V.2017r tj. miesiąca, od którego nastąpiła remisja objawów choroby. Jednakże 10.V.2017r biegła M. T. stwierdziła u wnioskodawcy pogorszenie stanu zdrowia i orzekła niezdolność do pracy. Ponadto przyznała, iż mogło dojść u wnioskodawcy do remisji objawów i biegli badający go później to potwierdzili. Potwierdził remisję objawów również wnioskodawca stwierdzając, że od maja w jego stanie zdrowia nastąpiła remisja.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił decyzję jak w wyroku.

Sąd stosownie do przepisu art. 118 ust.1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS orzekł brak odpowiedzialności organu rentowego, gdyż dopiero w postępowaniu sądowym ustalono stan sprawy.